

MARELLE BOERSMA

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM

ENKELE
REIS

*Het definitieve vertrek
van Suus naar Portugal
heeft fatale gevolgen...*

DE CRIME COMPAGNIE

Psychologische thriller

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Enkele reis

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Marelle Boersma

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Mary Shannen, Trevillion Images

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 311 0

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*Voor mijn zusje,
zonder woorden
† 2007*

1.

‘Mama, zijn er ook maanbloemen?’ vraagt Sterre met een te wijze glans in haar ogen. Er vallen druppels uit het gietertje waarmee ze de zonnebloemen water heeft gegeven.

Een gevoel van trots welt in me op. ‘Ja, die bestaan inderdaad. Ze behoren tot de windefamilie. Wat goed van je.’

Anouk tilt mijn dochttertje op en geeft haar zo’n dikke knuffel, dat Sterre zich gillend probeert los te maken. ‘Suus, jij weet bloem. Sterre.’ Mijn zusje heeft een spraakstoornis, waardoor ze soms vreemde woordcombinaties maakt. Ze gooit woorden door elkaar, alsof ze ‘Het-grote-begrip-spel speelt; tegenwoordig met een lachwekkende nonchalance, maar vroeger had ze het er behoorlijk moeilijk mee.

‘Dat is zo, de sterbloem bestaat ook,’ geef ik direct aan.

‘Gekkie, die bestaan niet.’ Sterre schatert het uit.

‘Jawel, hoor. Ga maar met Anouk mee, die weet ze vast te vinden.’

Lachend kijk ik het tweetal na. Als papieren vliegtuigjes lijken ze over het lange gras te zweven. Soms duiken ze naar beneden en botsen tegen elkaar aan, waarna ze over het gras rollen tot ze in een innige omarming tot stilstand komen. De lach van mijn zusje hoor ik overal bovenuit.

‘Niet te hard rennen,’ roep ik nog, de benauwdheid kan snel toeslaan bij Sterre, maar de waarschuwing verdwaalt over het immense landgoed. Het is heel bijzonder hoe het aantal astma-aanvallen bij Sterre al verminderd is in die paar weken dat we nu in Portugal zijn.

Ik wil net naar de keuken lopen om haar inhalator toch maar vast klaar te leggen, als ik Carlito ontdek. Mijn buurman leunt tegen de oude stenen van de quinta en als hij ziet dat ik hem gespot heb, duwt hij zijn leren hoed naar achteren. Vanaf het mo-

ment waarop Anouk hem aan me voorgesteld heeft – het is me nog steeds een raadsel hoe ze met hem in contact is gekomen – voel ik kleine stroomstootjes door mijn lichaam heen gaan als we elkaar aankijken. Het is heerlijk om mijn ogen over zijn lijf te laten gaan als hij dat niet door heeft. Hij is hot.

Ik aarzel. Wacht hij op mij?

Ik werp een snelle blik naar Anouk die met Sterre languit in het gras ligt. Er steken alleen vier onderbenen en twee blonde krulenkoppen boven het lange gras uit. Binnen een paar seconden sta ik bij hem.

‘*Bom dia, Carlito.*’ De lange ie-klank in zijn naam zet al mijn zintuigen op actief.

‘*Olá, bonita.*’

Het gesprek stokt, onze lichamen spreken gewoon verder. De droge warmte voelt ineens broeierig aan. Ik zie de belofte die al dagen klaarligt. Het moment van bezinning duurt korter dan de knipoog die Carlito mij toewerpt. Het gaat nu gebeuren.

Ik geef met een klein knikje de richting aan. Zwiingend lopen we naast elkaar langs de geurende oleander. De deur van mijn gastenverblijf staat open, alsof ik deze ontmoeting voorbereid heb.

Als ik de koele ruimte betreed, ligt zijn hand al laag op mijn rug en voel ik de zachte druk waarmee hij me tegen zich aan trekt. Dan lig ik in zijn armen. Ik kan nog net met de punt van mijn voet de deur dichtduwen voor ik zijn lippen voel die de mijne omsluiten. Eerst aarzelend, alsof hij bang is om afgewezen te worden, maar al snel is hij dwingend en overheersend. Een enorm lustgevoel overspoelt me.

Trekkend aan elkaars kleren struikelen we naar het bed. Het verpakkingsplastic zit nog om het matras en het beddengoed ligt in een stapeltje op de stoel ernaast. Ik wil een laken pakken, maar Carlito houdt me tegen. Zacht drukt hij een kus op de binnenkant van mijn hand.

‘*Beautiful lady,*’ mompelt hij en hij kijkt me aan met grote glanzende ogen.

Mijn drang naar meer duwt elke gedachte weg. Mijn handen glijden onder zijn shirt en ik grijp me vast aan zijn schouders. Als hij me optilt voel ik zijn spieren aanspannen. Dan lig ik al onder hem. De laatste kledingstukken vallen op de grond.

Hij tast mijn lichaam af met zijn ogen, vingers en zijn mond. Onze tongen draaien om elkaar heen. Ik besta alleen maar uit gloeiende huid. Als hij mijn borsten omvat gooi ik mijn hoofd naar achteren. Zijn vingers zijn ineens overal. Het zweet vormt een dun laagje tussen mijn lichaam en de plastic onderlaag. Ik kronkel onder zijn onderzoekende vingers. Een onderdrukte kreun ont-snapt aan mijn lippen.

‘Nee, nog niet,’ fluister ik. Maar er is geen houden meer aan. De spanning die in de afgelopen dagen tussen ons is opgebouwd, ont-laadt zich in een duizelingwekkend orgasme waarvan de golven me meeslepen tot ze langzaam wegebben en ik in de gaten krijg dat hij me met zijn zwarte ogen opneemt.

‘*Querida Soes,*’ fluistert hij.

Ik schiet in de lach om de verbastering van mijn naam, waar-door ik de rest van zijn woorden mis. De betekenis wordt al snel duidelijk als hij me op zich trekt. Mijn lichaam reageert direct.

Even denk ik een geluid te horen. Ineens ben ik me weer bewust van mijn omgeving. Het is verstikkend warm geworden. Of komt het door mijn schuldbevuste gedachten?

Niet aan denken, geniet van het moment. Met dit verlangen ben je de afgelopen avonden in slaap gevallen. Dit wilde je toch?

Carlito trekt me weer mee. Hij fluistert allerlei woorden die al-leen al door de klank binnenkomen. Ik snuif zijn lucht diep op, er zit een onbekende geur in die me waanzinnig opwindt. Ik zucht op het ritme van onze lichamen en trek hem nog dichtër naar me toe. Zo wilde ik het altijd al hebben. Een man die initiatief toont. Die me neemt. Rauw en hard. Ik kreun luid.

‘*Perdão,*’ zegt hij schor.

‘Nee, ga door.’

Hij heeft geen enkele aanmoediging meer nodig. In volledige

overgave volg ik zijn bewegingen. Hij neemt me mee naar een gebied dat ik nog niet eerder betreden heb.

Zijn vinger volgt de rondingen van mijn borsten, draait om mijn tepel en glijdt dan over mijn bezwete huid naar beneden. Ik ril van genot en adem lang uit. Mijn lichaam voelt zwaar en loom, alsof de zomeravond in vol gewicht op me is gaan liggen.

Nu ik langzaam weer terugkeer naar de normale wereld neem ik de gastenkamer in me op. De schoonmaakspullen staan klaar om het laatste bouwstof te laten verdwijnen voordat mijn vrienden hier kunnen logeren. Morgen arriveren ze, samen met de verhuiswagen met onze spullen. Het was een paar uur geleden nog belangrijk dat ik alles op tijd klaar zou hebben. Intussen blijft Carlito mijn lichaam verkennen alsof hij bang is een plekje gemist te hebben.

‘Suus. Jij waar?’

‘Shit, dat is Anouk.’ Meteen is alle zachtheid uit mijn lijf verdwenen. Ik spring op en graai naar mijn kleren die overal op de grond verspreid liggen.

Weer hoor ik mijn naam, er ligt iets in haar stem dat ik niet wil horen. Snel trek ik mijn shirt over mijn hoofd. Er is iets mis.

De vingers van Carlito strelen over mijn rug, maar ik duw hem geïrriteerd weg.

‘Het is Anouk. Ze mag niet...’ Ik weet niet hoe snel ik op moet staan. ‘Je moet weg. Nee, wacht, blijf hier.’ Ik snel naar de deur en werp nog een korte blik op Carlito die al op de rand van het bed zit en me verbaasd aankijkt. Dan ren ik naar buiten. De deur slaat met een klap achter me dicht.

Terwijl ik mijn haren probeer glad te strijken, waar ik nog nooit in geslaagd ben, zie ik Anouk staan.

‘Wat is er?’

‘Snel. Sterre.’

Ik loop naar haar toe. Eerst langzaam, maar als ik de bezorgdheid in haar ogen zie blinken, versnel ik. Het verbaast me dat ze

niet naar me toe komt. Pas als ik voor haar sta, zie ik haar langs me heen kijken. Ik weet wie ze nu ziet, maar ik pak haar gezicht beet en dwing haar om me aan te kijken.

‘Wat is er met Sterre aan de hand? Waar is ze, Anouk?’

2.

Het is vreemd om te zien hoe mijn spullen uit Nederland de Portugese boerderij in gedragen worden. Ik roep kreten als ‘achterkamer’ en ‘bijkeuken’ tegen mijn vrienden. Het is fijn dat Camille en Aart gekomen zijn. Ze hebben zelfs de woordenwaterval Juul in de auto meegenomen, wat vast en zeker voor kleine irritaties moet hebben gezorgd. Onderweg hebben ze een grote tas vol lekkernijen ingeslagen bij de Lidl waarmee Camille zich inmiddels in de keuken heeft verschanst. Dit tot groot ongenoegen van Juul die graag haar kookkunsten had willen vertonen.

‘Aart, kom eens helpen. Spierballen nodig.’ Juuls stem galmt door de gang. We zijn al jarenlang bevriend en ik kan alleen maar blij zijn dat ze helpt met sjouwen. Ze is sterker dan mijn zusje en ik bij elkaar en dat is bij verhuizing best handig.

De stapel dozen in de gang groeit. Sterre legt kussentjes op de stoelen in de woonkamer.

‘Wat ben je goed aan het helpen, lieverd.’

Ze huppelt terug naar de vrachtwagen.

Tot mijn grote opluchting was de astma-aanval gisteren snel voorbij. De medicatie deed haar werk en de rust keerde terug. Maar nadat ik Sterre op haar matrasje in mijn slaapkamer had gelegd, bleek Anouk verdwenen. Pas ’s avonds ontdekte ik licht in het huisje dat ik speciaal voor haar had laten opknappen. Dat was genoeg om een stevige knoop in mijn maag te voelen.

Vanmorgen zat ze weer aan het ontbijt alsof er niets gebeurd was. Nog geen uur later arriveerden mijn vrienden die ons omringden met zomerse vrolijkheid.

Onderweg naar de badkamer laat ik mijn vingers over de robuuste natuurstenen muur glijden. Dit gebeurt toch echt. Ik woon in Portugal.

‘Olá, bonita.’

Ik schrik even maar herstel me snel. ‘Obrigada Carlito,’ zeg ik, als ik zie dat hij een kastje in de nieuwe slaapkamer van Sterre zet.

‘De nada.’ Hij trekt kort zijn wenkbrauwen op en geeft me een knipoog die ik voel in mijn onderbuik.

Natuurlijk is Carlito komen helpen met sjouwen. Hij heeft zelfs een vriend opgetrommeld. Zo werkt dat dus in Portugal. Mensen helpen elkaar, terwijl in Nederland iedereen altijd druk is met zijn eigen zaakjes. Zal ik hier makkelijk kunnen integreren? Of blijf ik toch altijd die buitenlander?

Nadat ik de doos met medicijnen in de badkamer heb gezet, pak ik een stapel handdoeken uit een andere doos en snuif de geur diep op.

Juul komt de badkamer in. ‘Lekker aan het dromen?’

Snel leg ik de handdoeken weg en glimlach naar haar.

‘Zeg, Suus. Even een vriendinnen-onder-ons-vraagje: heb jij wat voor ons verzwegen?’ Ze kijkt me zo indringend aan dat ik direct begin te blozen.

‘Hoezo? Ik weet niet... Wat bedoel je?’ Ik stoot mijn woorden onhandig naar buiten.

‘Die goddelijke gozer.’

‘Welke van de twee?’ vraag ik ontwijkend.

Juul spreidt haar armen en kweelt: ‘Die lach, dat gebit, zijn waanzinnige uitstraling.’ Ze staart verlekkerd in de verte.

‘Anouk heeft hem opgedoken.’

‘Wow, wat een mazzel. Wat een waanzinnig lijf heeft die man.’

‘Carlito komt helpen in de tuin,’ zeg ik, alsof dat al besloten is.

‘Dus hij hoort niet bij Anouk?’

Ik schud mijn hoofd iets te heftig.

‘Meid, dan maak je nog een kans.’

‘Het is helemaal niet de bedoeling dat...’

‘Natuurlijk niet,’ onderbreekt ze me, terwijl ze haar hand op mijn schouder legt. ‘Juist dit soort buitenkansjes maken het leven verrassend. Ik zou het wel weten.’

‘Juur, doe normaal.’

‘Het is normaal. Alleen in mijn buurt hing altijd een vriendin rond die mij aftroefde.’

‘Bedoel je mij?’

‘Lieve Suus, zodra jij ergens binnenkomt met die lange blonde manen en die blauwe ogen, gaat alle aandacht naar jou.’ Ze strijkt met haar hand door haar pittige korte kapsel. ‘Misschien moet ik maar blij zijn dat je nu geëmigreerd bent, dan maak ik ook eens kans om iemands keukenprinses te worden.’ Ze lacht hartelijk en loopt daarna heupwiegend langs Carlito en Aart die samen mijn bank naar binnen dragen.

Carlito’s ogen blijven aan de mijne haken. Snel roep ik een waarschuwing als hij bijna tegen het antieke kastje botst.

‘*Perdão*,’ roept hij. Hij lonkt onbeschaamd naar me, tot hij zonder pardon door Aart wordt meegetrokken. Ik voel mijn lichaam reageren als ik terugdenk aan zijn schorre excuus in het gastenverblijf.

Als ik me omdraai, sta ik ineens tegenover Anouk. Met samengeknepen lippen staart ze me aan. Er flikkert onrust in haar ogen.

‘Waarom? Jij.’ Haar stem schiet omhoog. Dan draait ze zich met een ruk om en rent weg.

Pas als ze om de hoek verdwenen is, merk ik dat ik mijn adem heb vastgezet.

3.

De vlammen schieten omhoog terwijl het gelach over de heuvels van de Algarve wegebt. Anouk schudt enthousiast haar hoofd. Haar korte krullen lichten op in de gloed van het vuur. Ze is op het fantastische idee gekomen om in de luwte onder de olijfbomen te gaan zitten. Een oude ton doet dienst als vuurkorf zodat we zonder risico het oude hout kunnen verbranden. Sinds Carlito weer naar huis gegaan is, is de ontspanning weer langzaam neergedaald.

‘S-paan eten,’ zegt Anouk, terwijl ze een mossel uit de rijst vist.

‘Spaans of Portugees, wat maakt het uit,’ antwoord ik met een knipoog naar Anouk. Daarna richt ik me tot mijn vriendin. ‘Je hebt heerlijk gekookt, Camille.’

Ze ontvangt het compliment met een glimlach.

‘Dat kan ze wél, mijn keukenkoningin.’ Aart kijkt zijn vrouw trots aan en slaat de laatste slok wijn achterover.

Hoe ontactisch kun je zijn. Aart is normaal bedeesder, maar de wijn maakt zelfs stramme tongen los. Ik zie Camilles gezicht betrekken en praat snel over het ongemakkelijke moment heen.

‘Ik weet zeker dat we deze Portugese paella hier gaan introduceren. Ik hoop dat jullie nog heel vaak komen logeren.’ De laatste woorden verdwijnen in het gebabbel van Juul die direct tientallen recepten noemt die ze wel wil uitproberen. Ze kan nu eenmaal nooit wachten tot ik uitgesproken ben.

‘Iemand nog wijn?’ Aart houdt een fles omhoog waar nog maar een klein laagje in zit.

‘Ik haal wel nieuwe.’ Ik sta direct op, maar word tegengehouden door Juul.

‘Laat mij maar, Suus.’

‘Maar ik wil bij Sterre kijken.’

‘Die slaapt vast als een roosje. Ze was al in dromenland voordat

het eten klaar was. Ik kijk wel even bij haar. Ik moet toch even lopen, dat stilzitten is niets voor mij.' Juul kent zichzelf goed.

Natuurlijk zou het vreemd zijn als ik nu zelf ook ging kijken, maar het zit me niet lekker. Sterre had het inderdaad niet gered tot het eten, ze sliep al toen ik haar voorzichtig in haar nieuwe kamertje legde. Na een aanval is ze altijd erg moe. Bovendien moet de verhuizing haar extra energie hebben gekost met daarbovenop nog de spanning van een nieuwe kamer. Daarom blijf ik het liefst een beetje in de buurt. Stel dat ze wakker wordt en niemand ziet? De afstand tot het huis is te groot om haar te kunnen horen en dat voelt niet goed.

Ik kijk Juul na die met grote passen door het hoge gras naar het huis loopt. Het is inmiddels donker geworden en het weinige licht van de maan speelt over de wuivende graspluimen op het landgoed waardoor het lijkt alsof ze over water zweeft.

Mijn horloge geeft aan dat het negen uur is. Het is op de minuut af een halfuur geleden dat ik bij Sterre geweest ben. 'Oké, dan ga ik straks wel kijken,' fluister ik tegen mezelf.

'We gaan gewoon om de beurt naar haar toe. Het is vast goed met haar,' zegt Camille naast me. 'Hier, eten leidt af.' Een schaal met olijven en gevulde tomaatjes wordt in mijn handen geduwd. Camille is een van de positiefste mensen die ik ken, ondanks dat zij met haar continue rugpijn een gegronde reden heeft om behoorlijk gefrustreerd te zijn.

Nu Juul weg is, is de stilte ineens tastbaar.

In de vallei is een waaier aan lichtjes zichtbaar die weerspiegeld wordt in het stuwmeer. Meer naar het westen ligt het gezellige toeristenplaatsje Silves, waar het middeleeuwse kasteel boven de huizen uitsteekt. Het idee dat ik elke avond van dit uitzicht mag genieten vervult me met een warm gevoel. Het wervelt ineens omhoog en vult in een fractie van een seconde mijn hele lichaam. Is dit geluk? Het is een vreemde gewaarwording, want zodra ik dat denk dooft het net zo snel weer uit. Een intens tevreden gevoel blijft achter.

Een zucht vlucht naar buiten als ik besef dat ik heel veel kan regelen, alleen geluk niet. Zelfs niet als ik het elke dag boven aan mijn todolijst zet.

‘Wie wil?’ Juul roept het al van verre. Ik houd mijn glas omhoog en probeer haar aandacht te vangen. Ze knipoogt en knikt me geruststellend toe.

‘Ik ga even toiletteren,’ zegt Camille en ze staat met enige moeite op. Aart wil al naar haar toe rennen, maar ze wuift hem weg.

Als ze buiten gehoorsafstand is, buigt Juul zich naar me toe en fluistert: ‘Gek eigenlijk. Die meid kan een enorme zeur zijn, maar wat betreft die rug moet ik toch echt respect voor haar hebben. Aart heeft me verteld dat ze elke dag enorme hoeveelheden pijnstillers wegwerkt. Ik zou haar zelfs die buien vergeven, omdat het niet alleen die verrekte pijn is. Het bepaalt hun hele toekomst.’ Daarna vliegt ze van de ene in de andere associatie. Ik knik af en toe om haar te laten merken dat ik luister. Totaal onnodig, want Juul heeft geen enkele aanmoediging nodig.

‘Je hebt gelijk, diep respect hoe ze met al die beperkingen omgaat,’ zeg ik als Juul uiteindelijk weer terug is bij de rug van Camille.

Aart staat nu naast Anouk en helpt haar om wat houtblokken in het vuur te leggen. De warmte tovert blosjes op de wangen van mijn zusje. Ze kan niet echt mee kletsen; voor haar is het moeilijker om woorden te vinden als ze vermoeid is. Ik moet denken aan mijn eigen gestotter tegenover mijn nieuwe burens en kan me ineens voorstellen hoe frustrerend het moet zijn om zo te leven.

‘Hoe zit het eigenlijk met Anouk?’

Ik schrik van de plotselinge vraag van Juul. ‘Anouk blijft een tijdje hier wonen om een boek te schrijven,’ zeg ik, terwijl ik probeer nonchalant te klinken.

‘Nog steeds die bestseller?’

We schieten tegelijk in de lach.

‘Het is haar droom om ooit zover te komen. Bovendien had ze in Nederland wat problemen.’

Het gezicht van Juul verraaft precies wat ze daarvan denkt. ‘Er is in ieder geval niets mis met haar fantasie.’

Gedurende een kort moment vraag ik me af wat ze daarmee bedoelt, maar Juul is al lang weer over een ander onderwerp begonnen.

Ik staar in de vlammen en denk terug aan mijn beslissing om Anouk mee te vragen. Had ik niet beter alleen met Sterre naar Portugal kunnen vertrekken, zoals ik van plan was? Of drukt de verantwoordelijkheid van vroeger nog steeds zwaar op mijn schouders? Kom op, Suus, niet zeuren. Anouk komt hier maar tijdelijk wonen. Dat weet zij ook.

Ik wil hier een nieuw bestaan opbouwen en de stress in Nederland laten. Geen druk meer, geen ‘moeten’ en al helemaal geen toestanden met een man. Maar ik ben nog maar net hier en het is al foute boel. Het is alsof ik dit soort toestanden aantrek.

Ik zucht diep en kijk op mijn horloge, het is halftien. ‘Ik ga even...’

‘Tuurlijk, ga maar gauw. En geef die kleine meid een kus op haar blonde krullen. Het is een heerlijk kind,’ zegt Juul. Ze draait zich meteen om naar Camille die net terugkomt en behoedzaam gaat zitten.

Ik loop de avondstille in, in de richting van de veranda waar een paar lampen onder het houten afdak hangen. Het huis krijgt hierdoor zo’n vriendelijke uitstraling dat ik zacht voor me uit neurie. Het geroezemoes van de anderen zakt langzaam weg.

De rustgevende omgeving laat de spanning van de verhuizing verdwijnen. Op een doos met kopjes na, die in een schervenbak veranderde, is alles prima verlopen. ‘Scherven brengen geluk,’ riep Juul die op het lawaai afkwam.

Als ik het trapje naar de veranda op loop besef ik hoe lang ik heb toegeleefd naar dit moment. Eindelijk geen baas meer boven me. Geen keuken van het restaurant waar ik elke avond onder grote druk stond. Geen koude natte winters meer. Ik ben trots dat ik deze nieuwe stap heb durven zetten.

Met mijn handen op de houten omheining van de veranda bekijk ik het uitgestrekte stuk land. In de verte bewegen donkere schimmen voor het geflakker van het vuur. De stemmen van mijn vrienden komen in onregelmatige vlagen naar me toe.

Ik ruk me los van het uitzicht en loop het huis binnen. Het is stil. Ik hoor alleen het gedempte geluid van mijn schoenen op de tegels.

Bij Sterres kamer blijf ik een paar seconden aan de deur luisteren. Helemaal niets. Het valt me op dat haar deur behoorlijk ver openstaat. Ik weet zeker dat ik hem op een klein kiertje had gezet, zodat mijn dochter niet wakker zou worden van het licht in de gang.

‘Dat zal Juul wel gedaan hebben,’ mompel ik. Net als ik de deur verder wil openen, voel ik een windvlaag en de deur klapt voor mijn neus dicht. De schrik duurt maar kort, dan stap ik de kamer binnen.

Het bed ligt verscholen in de schaduw en ik kan mijn dochter niet goed zien. Ik aarzel of ik het licht zal aandoen, zet een paar passen in haar richting en staar luttele seconden in het donker tot het langzaam tot me doordringt: Sterre is verdwenen.